

Beğenenler nasıl bir dert olduğunu bilmez, kibre yorar. Kibir beğenmemekten kaynaklanmaz halbuki, kendindekini fazla *beğenmekten* kaynaklanır.

Beğenmek istediğim şeyler oluyor. Beğenmem gerektiğini düşündüğüm oluyor. Sevdiğim insanların tavsiye ettiklerini, beğendiklerini beğenmeye çalışıyorum. Sosyal bir beğenici gibi de davranıyorum, çok zaman *en az sevmediğim* anlamına gelse de, bir şeyleri beğenmiş gibi yapıyorum.

Velakin hakkıyla beğenmek mümkün mü bilmiyorum.

Yüksek ve rafine zevklere sahip olduğumu iddia edemem. Kendimi çok sıradan şeylere gömdüğüm ve çıkmadığım, beğendiğim için değil, kendimi boğmaya çalıştığım için çıkmadığım, belki kafamın içindeki ses bir an olsun susar diye çıkmadığım vakidir.

Olanı olduğu gibi görmek gömmeye çalıştığım o sesin kesilmesiyle mümkün. Ses kesildiğinde, beğenmek veya beğenmemek önemsizleştğinde ortaya çıkan bir güzellik var. Her şeyde var. Varlığın özündeki güzellik. Dil ile konuşulmayan, söz ile anlaşılmayan bir güzellik.

Beğenmek işte o güzelliğe ihanet gibi geliyor. Sevgilinin yanından ayrıken, kıymetsiz olduğunu, sevmediğini bile bile harama uzanmak gibi. Sevgilinin güzelliğini bilirken, sefih eğlenceler peşinde koşmak.

Beğenmeyişim bundan mı? Yoksa sadece maruz kaldığım eşyanın getirdiği bir yorgunluk mu? Hayata maruz kalmanın sevkettiği bir uzaklık mı?

Bir karanlık odada on gün geçirmek istiyorum. Kendimi sıfırlamaya yarar mı? Ben de herkes kadar hayata meraklı olur muyum? Yoksa karanlığın özündeki güzellik kendini ifşa eder de, beni yeryüzünün en keyifsizleri arasına mı katar?